

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 18586/2022
01.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Иван Прокоповић, адвокат из ..., против туженог АД „Електроурежа Србије“ Београд, чији су пуномоћници мр Србољуб Стефановић, Срђан Арсић и Јелена Заов Митровић, адвокати из ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1712/22 од 28.07.2022. године, у седници одржаној 01.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебним ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1712/22 од 28.07.2022. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиоца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1712/22 од 28.07.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 12254/20 од 06.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиља, па је утврђено постојање права стварне службености на послужном добру у њиховом власништву, непокретност кп. бр. ..., уписане у лн. бр. .. К.О. ..., у корист туженог, као власника повласног добра у површини од 566м², у мерама и границама наведеним у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиља, па је тужени обавезан да им на име накнаде за конституисану стварну службеност на кп. бр. ..., уписану у лн. бр. .. КО ..., исплати новчани износ од по 4.992,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.12.2021. године па до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиљама на име трошкова парничног поступка исплати износ од 84.180,00 динара, а уколико исти не исплати, обавезан је да им на досуђени износ плати законску затезну камату почев од дана извршности пресуде, па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж 1712/22 од 28.07.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П 12254/20 од 06.12.2021. године, у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је иста пресуда у ставу првом изреке и одбачена тужба тужиља против

туженог, ради утврђења постојања права стварне службености. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке, тако да гласи да се обвезује тужени да тужилама на име трошкова парничног поступка исплати износ од 76.180,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, парничне странке су изјавиле благовремене ревизије због погрешне примене материјалног права, и предложиле да се о њиховим ревизијама одлучи као о изузетно дозвољеним на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужила са захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебним ревизијама парничних странака, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Предмет тражене правне заштите је конституисање законске стварне службености због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад катастарске парцеле у власништву тужила и накнада тужилама на основу одредбе члана 53. став 3. Закона о основама својинскоправних односа. Одлука нижестепених судова о обавези туженог да тужилама исплати накнаду и о застарелости права тужила на ту накнаду, донета је у складу са правним ставом Врховног касационог суда усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 23.01.2017. године о правном основу предметног потраживања. Тужбу тужила за утврђење права стварне службености другостепени суд је одбацио применом процесног закона (члан 294. став 1. тачка 6. Закона о парничном поступку), а повреда правила поступка није разлог за изјављивање посебне ревизије. Одлуку о трошковима парничног поступка другостепени суд је донео имајући у виду успех странака и предузете парничне радње у конкретном случају, па с тим у вези није потребно уједначавање судске праксе.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије парничних странака на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења и накнаде тужиље су поднеле 28.12.2020. године, а вредност предмета спора је 4.992,00 динара јер су тужиље формални супарничари.

Имајући у виду да је ово имовинско правни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизије парничних странака нису дозвољене на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

То што је другостепени суд укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу тужиоца за утврђење права стварне службености није разлог због ког би ревизија против те одлуке другостепеног суда била дозвољена на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку, имајући у виду да том одлуком, другостепени суд није одлучио о захтевима странака, па нема места примени посебних одредби о дозвољености ревизије у овом случају.

На основу одредбе члана 28. став 1. Закона о парничном поступку, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним овим законом, меродавна вредност предмета, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. тог члана закона, прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају, парничне странке су ревизију изјавиле и против одлуке другостепеног суда којом је преиначено првостепено решење о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу, које не чини главно потраживање, па је ревизија недозвољена, а преиначење одлуке о трошковима поступка је не чини дозвољеном на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку пошто је преиначена одлука о споредном, а не о главном захтеву странака.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Трошкови на име ангажовања пуномоћника – адвоката за састав ревизије и за судске таксе, туженом нису били потребни на основу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, па је Врховни касациони суд одлуку као у ставу трећем изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. истог Закона.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић